

СПЕЦИЈАЛАЦ СА СОПСТВЕНЕ СВАДБЕ
ОТИШАО НА ЗАДАТАКОТАЏБИНА
НЕ СМЕ ДА ЧЕКА

Познато је да припадници Специјалне бригаде Копнене војске не штеде себе. Из дана у дан они усавршавају своје способности како би у сваком тренутку били спремни да буду на правом месту и успешно обаве најсложеније и најопасније задатке. Гледајући их кроз призму њиховог изгледа и способности на стрелиштима, полигонима и теренима, понекад заборавимо да је реч о људима „од крви и меса“ који имају друштвени и породични живот. Пример

Колико је велика жртва коју припадници Војске Србије чине због своје службе народу и држави сведочи и поступак припадника Специјалне бригаде старијег водника прве класе Дарка Дамњановића, који је напустио можда најважније породично славље и јавио се у јединицу која је добила сигнал за борбену узбуну

из Панчева, који се недавно догодио, потврђује колико је позив специјалца Војске Србије сложен, напоран, захтеван и одговоран, чак толико да понекад и најважнији породични догађаји морају да се ставе у други план, како би се одговорило професионалним обавезама.

Више припадника Специјалне бригаде је, наиме, без поговора и сувишних питања и у најкраћем могућем времену напустило свадбено весеље и крштење детета свог колеге, упутило се у касарну, јавило се на добијени сигнал за узбуну и ставило на располагање команданту јединице. У групи професионалних официра и подофицира, који су директно са свадбе отрчали на зборно место, нашао се и слављеник – старији водник прве класе Дарко Дамњановић. Командант је, наравно, дозволио Дамњановићу да се врати на свадбу, али он није желео да напусти своје другове и заједно са њима је отишао на задатак.

Подршка породице
пресудна

Професионална прича Дарка Дамњановића почиње у Панчеву 1999. го-

дине када као двадесетогодишњак успешно завршава селективну обуку, добија чин водника по уговору, а убрзо и активну службу у Војсци Србије. На служби у Специјалној бригади Копнене војске је од 2001, док последње четири године обавља дужност члана тима у падобранској чети противтерористичког батаљона. Дарко се у међувремену оженио Весном и са њом добио ћерку Дуњу, која сада има непуне две године.

– Задовољан сам својим послом. У њему се константно усавршавам и напредујем, стичем нова искуства и знања. Имам велику подршку породице и људи око мене, а много ми значи што се и у јединици осећам као у породици – каже старији водник прве класе Дарко Дамњановић.

Дарко и његова супруга Весна су још марта 2018. године, заказали црквено венчање и крштење детета. Дошао је и тај дан, слављеници су се окупили у цркви, гости су почели да долазе на венчање и све се у одвијало као што обичаји налажу. Планирано је да се после церемоније венчања и крштења гости забаве у једном београдском ресторану. У тренуцима док је церемонија црквеног венчања и крштења трајала, неки од гостију, Даркове колеге из противтерористичког батаљона, добили су сигнал за узбуну

и одмах се упутили према својој касарни у Панчеву. Дарко је после церемоније сазнао шта се десило, али и за њега, у том часу, није било никакве дилеме – одмах је кренуо кући, покупио ствари и јавио се у јединицу.

– У батаљону су ми рекли да останем у Панчеву због породичног славља. Нисам пристао и одлучио сам да кренем са друговима на задатак, са ког сам се вратио после неколико дана – присећа се Дарко.

Веселе у ресторану настављено је без слављеника и дела гостију, а „команду“ на слављу преузео је Дарков кум, Мирослав Тадић, на служби у батаљону војне полиције специјалне намене „Кобре“.

Тешко је и Дарку и супрузи Весни када погледају слике са весеља, после венчања и крштења, на којима Дарка нема, али, како кажу, свесни су да он обавља посао падобранца противтерористе и да то што ради, ради и због породице.

– Супруга ми није замерила. Од ње имам максималну подршку за свој посао. Моје колеге и ја одричемо се много тога. Овај пример није усамљен. Ко зна колико смо слава, дечјих рођендана, суботњих и недељних дружења прекинули. О нашим рођенданима ни не размишљамо, а најчешће их обележимо негде на терену. Мо-

рам да кажем да се на то нико не жали. Сами смо то бирали и желели да постанемо специјалци. Узбуне и покрети су у нашој јединици чести, понекад ради обуке, а некад и у стварним ситуацијама. Једноставно, то је тако. Ми се и припремамо да будемо први на неуралгичним тачкама, сложеним и опасним задацима – каже српски специјалац.

Пример оданости војној служби

У разговору са старијим водником прве класе Дарком Дамњановићем откривамо да одлука да се не врати на славље и да крене са јединицом има корене не само у професионалности и самодисциплини, већ и схватању да си део тима и да тим неће бити исти без тебе.

– Ми смо сви у падобранској чети као велика породица. То су најбољи, најспособнији људи које ја познајем. Уверен сам да како ја за њих, тако би и они за мене живот дали. Ми смо заједно не само на послу, већ и у приватном животу – каже јунак наше приче.

Даркове речи потврђује и заменик командира падобранске чете капетан Никола Јовић, који подвлачи да је Дамњановић исправан старешина, добар падобранец, човек и пријатељ.

– Он је наш другар. Кад затреба ту је, кад треба – ми смо код њега. По доласку у јединицу на узбуну ништа нисмо коментарисали, погледали смо се, разумели и све нам је то било нормално. Командант је дозволио Дамњановићу да се врати на венчање, а то што је он урадио говори какав је он човек и какав однос има према јединици и послу – каже капетан.

Вероватно шира јавност никад не би ни сазнала за поступак старијег водника прве класе Дарка Дамњановића и његових колега да командант Копнене војске генерал-потпуковник Милосав Симовић није дошао да обиђе припаднике противтерористичког батаљона на терену и том приликом сазнао за догађај. Генерал Симовић подвукао је да су припадници те јединице својим поступком, ставили потребе војске и државе испред својих приватних обавеза, и показали своју оданост, лојалност и спремност на жртву за своју отаџбину, војску и народ. ■

Зоран МИЛАДИНОВИЋ